

1114 – 14. november

Dere er Guds utvalgte, hellige og elskede! Ikle dere da inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet og langmodighet. Kol 3: 12.

Se disse dyrebare smykkene som skal pryde Guds utvalgte, hellige og elskede!

Først minner apostelen om de troendes høye stilling, og vil vi skal være kledd i samsvar med den. Som det altså sømmes seg «Guds utvalgte, hellige og elskede».

Den samme formaningen gir apostelen oss også i Ef 4: «Jeg formaner dere altså at dere vandrer verdig for det kall dere er kalt med, med all ydmykhet og mildhet». Merk: «verdig for det kall dere er kalt med».

Det som er svært så verdig eller passende for verdens barn, kan være fullstendig uverdig eller upassende for et Guds barn. Det gjelder f. eks. å beholde alt sitt eget bare for seg selv, være stor på det og selvopptatt, kverulere, eller ikke kunne styre sin tunge.

Alt dette aksepteres blant verdens barn. Men for lysets barn ville alt dette være galt. De skal gå den mostatte veien i forhold til verdens barn. Det passer seg ikke for kongens barn å gå kledd som tiggerbarn. Når dere nå er Guds utvalgte, hellige og elskede, sier apostelen, –. Så kle dere da slik som det sømmes seg for slike.

Så vil vi nå se nærmere på selve drakten. Først nevnes inderlig barmhjertighet, som taler om en inderlig og brennende omsorg i hjertet. Som igjen fører til inderlig medfølelse. Det gjør at vi forlater den som gjør feil og hjelper den som trenger hjelp. Og dette er en klar motsetning til det kalde, selviske sinnet, som bare er opptatt med det som er til det beste for oss selv.

I de troendes hjerter er dette virkningen av at vi har fått del i guddommelig natur. Det er også noe av det innerste som mest kjennetegner Gud selv. Denne Guds inderlige barmhjertighet kommer til uttrykk mangs steder. F. eks. når han sier: «Er ikke Efraim min dyrebare sønn og mitt kjæreste barn, siden jeg ennå må huske på ham, enda jeg så ofte har talt imot ham? Derfor blir jeg rørt i mitt hjerte for hans skyld, jeg må forbarme meg over ham, sier Herren».

Og denne Guds inderlige barmhjertighet gjenspeiles i alle hans barn. Kristus sier: «Vær derfor barmhjertige, slik som deres Far er barmhjertig!» Og: «Slik skal dere være deres Fars barn (eller avbilder). For han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige».

Den neste delen av drakten vår var godhet, eller vennlighet, velvillighet. Dette taler om en indre holdning, en trang etter å være til glede og nytte for alle mennesker. Og som dermed er et så skjønt smykke på Guds utvalgte barns drakt, at mange bare på grunn av denne egenskapen blir dratt til Gud og hans folk.

Guds barn bør jo være de mest vennlige og velvillige mennesker på jorden. Det ingen forkynnelse har maktet, har denne egenskapen ofte utrettet. Derfor var også hele Kristi liv på jord gjennomsyret av vennlighet og velvillighet. «Han gikk omkring og gjorde vel og helbredet alle». Den største

kunnskap og de best formulerte ord har ingen virkning, men irriterer bare, når et falskt og uvennlig vesen virker frastøtende. Å, så sørgelig slikt er!

Nei, de som skal formidle videre den mest dyrebare kunnskapen, bør bære den innsvøpt i det varmeste, vennligste vesen.

Den tredje delen av drakten var ydmykhet. Som alle vil forstå, har dette nær sammenheng med det som er nevnt foran. Drevet av inderlig barmhjertighet må en kristen kanskje ofte si et advarende ord for å vekke et medmenneske. Men det er i seg selv en handling som ofte vil bli oppfattet som åndelig hovmod.

Og det er jo nettopp det som er verdens vanligste beskyldning mot Guds barn, at de er hovmodige. Mens det i virkeligheten ikke er noen mennesker som kjenner og sukker så mye over sin egen elendighet som akkurat de kristne.

Men når da en kristens bekjennelse, hvis han taler av sannheten, vil bli oppfattet av verdens barn som hovmod, er det jo desto mer nødvendig at vi på alle mulige måter uttrykker og beviser at våre vitnesbyrd ikke er drevet av hovmod. Det er nødvendig at vi ikke bare har et ydmykt hjerte, men også ikler oss ydmykhet.

Skulle det dukke opp hovmod eller innbilskhet i hjertet, og vi godtar dette, er det stor fare på ferde. Da vil det snart skje et stort fall eller annen forferdelse. «For Gud står de stolte imot». Og da hjelper det ikke verken med god forstand eller skarp årvåkenhet for å unngå den fallgraven som blir lagt i vår vei.

Derfor sier apostelen: «Vær sterkt opptatt med å være ikledd ydmykhet! Det skal til og med bli vanskelig for dere å bli bevart i den. Vær ikke selvgode, men anse dere på samme plan som de hjelpeløse! Vær ikke selvkloke!»

Det fjerde som vi skulle ikle oss, var saktmodighet. D. v. s. at vi ikke så lett lar oss irritere.

Og det femte, langmodighet; at vi ikke lar oss trøtte ut i vår tilgivende saktmodighet. Så vi ikke fristes til f. eks. å unngå vennskap med dem som setter vår tålmodighet på prøve.